

Hálaadó Harangszó

2007. augusztus 19. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA VIII. évf. 3. szám

„...FELNEVEKEDÉK AZ ÚRNÁL...”

Olvasandó: I. Sámuel 2,21,b

Tele van a köznyelv szlogenekkel az ifjúságot illetően: „az ifjaké a jövő”, vagy: „aki a fiatalokat neveli, az uralja jövőt.” Meg mondanak róluk úgy általánosságban sok minden rosszat is. Mindeközben a jelenüket és így a jövőjüket is nekünk, felnőtteknek köszönhetik (már ha van benne köszönni való). Mindenesetre ma már elfogadott tudományos nézet, hogy egy felnőtt ember életében sok minden visszavezethető arra, hogy milyen gyermekkorra volt. Erről is sokat cikkeznek ma a világban, jönnek-mennek nevelési elvek, változnak a felfogások. Ezek között öröklődnek a szülők, no meg a gyermekek, ifjak is. Az egyik attól, hogy milyen elvet kövessen, a másik meg éppen ettől...

Nagyon izgalmas lett számomra ez a fél bibliai vers, amelyik a kis Sámuelről beszél. Így foglalja össze a szentíró azt, hogy milyen gyermekkorra volt neki, hogyan és miben nőtt fel. Sámuelről tudnunk kell, hogy egész életében sziklaszilárd alakja volt Izráel népének. Mélyhitű, Isten iránt elkötelezett, az igazságban megingathatatlan, aki egyszerre hitbeli és politikai vezetője is volt a népnek. Annyira tántoríthatatlan volt, hogy Saul királlyal szemben is mindig képviselte Isten akaratát. Ennek a kiváló embernek „gyermekszobáját” így jellemzi a Biblia: „felnőtt az Úrnál.” Úgy tűnik, hogy ebben van a válasz arra, miért lett ő ilyen ember.

Persze, sokan máris azt mondhatják, hogy az akkor könnyű volt, az egész nép vallásos volt stb. Ez nem igaz. Volt templom, mint ma, és volt Istentől elfordult nép, mint ma. Volt istentisztelet, mint ma, és vajmi kevés hatása volt az életre, mint ma. Éppen a főpapnak, Élinek a fiai jártak elől a becstelenségben, erkölcstelenségben. De! Ebben a helyzetben is működött és működik- az Isten kegyelme! Az elvadultság, a pogányság, a gonoszság közepette is van lehet olyan élet, amely az Úré! A bogáncsok között is nyílhat virág. Hogyan? Hogyan lehetséges ez ma? Hogyan

nevelhetnénk olyan ifjú generációkat, akik Sámuelhez hasonlóan elkötelezett, erkölcsös, felelős életet élnek? Állami ünnepünkön, Szent Istvánra és fiára, Imrére is gondoljunk Sámuel mellett. Biztosan nem véletlen, hogy nemzetünk első királyfija is az Úr mellett nőtt fel.

Mi kellene hát ahhoz, hogy ilyen nemzedékek kövessenek minket?

Először is ahhoz, hogy az Úrnál cseperedjenek a gyermekek, kellenek az Úrnál, az Úrral élő családok! Nem rendes, nem gazdag, nem jól szituált, nem modern, főleg nem fél vagy csonka családok. Hanem az Úrral élő családok. Sámuel szüleinek, Annának és Elkánának élete mutatja ezt. Ott vannak az istentiszteleten, Anna imádkozik a gyermekért, várja Isten áldását, a gyermeket szinte már előre Isten számára kéri. Olyan családban nőhet fel a gyermek, az ifjú az Úrnál, ahol Isten jelenléte természetes. Ahol szinte „családtag” az Úr, legalábbis olyan értelemben, hogy róla és vele beszélni megszokott, akaratát keresni mindennapos, kegyelméért és gondviseléséért imádkozni bevett gyakorlat. Talán ez a legfontosabb.

De fontos az Úrral élő példakép is! Ha olyat lát valaki, aki hűséggel és alázattal szolgálja az urat! Láthat ilyet a családban is, de másutt is. Sámuel számára Éli főpap ilyen példa. Akkor is, ha sok gyengeséggel, hibával lehet vádolni őt (melyikünket nem?) Ő közvetíti az áldást, őrzi a kultusz tisztaságát, és ami talán a legfontosabb: mindig ott van, ahol szükség van rá! Ott volt akkor is, amikor Anna imádkozott, és az első félreértés után bízta, erősítette őt. Ott volt, amikor Sámuel át kellett venni, hogy felnevelje, és mindig a gyermek mellett volt, és ő segítette át Sámuel azon az éjszakán a nagy hitbeli dilemmán, hogy miként nyissa meg szívét-fülét Isten előtt. Hiába vette körül a fertő, ő amennyire lehetett, nem süllyedt bele. Olyan emberek kellenek példaképül az ifjaink elé, akik ilyen elkötelezettséggel élnek, akiket nem a helyzet, a lehetőség irányít, hanem Isten. Akiken látni, hogy Istennel vannak, és

Isten is velük van! Ma is vannak ilyenek, de fontos, hogy észrevegyük, és észrevetessük őket!

Végül talán a legnehezebb kérdés! Ahhoz, hogy az Úrnál nőjenek fel a következő nemzedékek, szükséges lenne, hogy az Úrnál élő vezetők gondoskodjanak róluk, jövőjükéről. És a vezetőkbe értsünk bele mindenkit: a családban a szülőt is, az egyházi, gyülekezeti vezetőket is, a nevelőket, tanítókat, az önkormányzatok vezetőit, és az ország vezetőit is! Sőt, a világhatalmak vezetőit is! Éli pap, mint tisztségéből adódó vezető ebben is igyekezett helytállni. Sem a dicsőség nem vakította el, sem a sötétség nem töltötte be, sem a részrehajlás nem környékezte meg. A kijelölt verset követően éppen azt olvashatjuk, hogy saját

ÁCS, AZ ARTIKULÁRIS PROTESTÁNS FALU.

A Pozsonyban elítélt hitvalló protestáns prédikátorok és rektorok kálváriája után itthon a megoszlás növekedett. A protestánsok üldözésének az eredménye az lett, hogy a rab Magyarország mellett egy új ország keletkezett, egy mindenét vesztett, de mindenre kész „bujdosó Magyarország”. A bujdosók alkalmas vezérre találtak Thököly Imre személyében. Közben híre jött, hogy a török szokatlan erővel készül Bécs ellen. Thököly a Felvidék fontos bányavárosait elfoglalta. Egy csapásra megváltozott a helyzet. 1681-ben Lipót császár Sopronba országgyűlésre hívta a rendeket, hogy „az ország üdvére és felmaradásra tartozókról” tanácskozzanak. Az országgyűlés a király jelenlétében nyílt meg, aki egyúttal elrendelte a nádori szék betöltését is.

A vallási sérelmekre kerülve a sor, a protestánsok felsorolták, kimutatták, hogy „ az ország törvényeivel, a hitvélllel hitelesített, vagyis megerősített szabad vallásgyakorlatnak már csak néhány idomtalan romjai maradtak fenn.” (888 protestáns templomot foglaltak el az utóbbi időben.) A római egyház is beadta feleletét. Ezekből a feliratokból keletkezett királyi resolutio alapján készült az emlékeztető és szomorú XXV. és XXVI. törvénycikk, mely száz éven át volt hivatva a magyar protestáns egyházak jogi viszonyainak a szabályozására. A XXV. t. c. fenntartja az 1608.-ik I. t. c. értelmében a vallás szabad gyakorlatát „ a

A RÉGI ÁCSI ÚRASZTALA ÉS A KERESZTELŐ MEDENCE

A környékünkön lévő 18.-dik századi úrasztalok és keresztlő medencék szerények, egyszerűek, fából készültek voltak. Nem a külső volt a fontos, hanem a sákrementumok kiszolgálásának legyen szolid, de a célra mutató helye. Ahogy a 19.-dik század első felében a gyülekezetek gyarapodtak, s a rekatolizáció szorításából kezdtek kibontakozni, a külsőre is adni igyekeztek, igényesebbek lettek a templomi szent szolgálat e fontos kellékei is.

Ácson – szokás szerint – vízkeresztkor mindig gyűlést tartott a presbitérium. Így volt 1840-ben is. Ekkor Tóth Pál lelkész új úrasztala készíttetését javasolta, mert a használatban lévő „Úr Asztala... a régiebb időbeliek mintájára készíttetett, s még az akkori protestáns szegénységet és nyomtatást mutatja, ma, miután a század ízlése már finomult, és már szomszéd ekklák az ily asztalok

fiait is megfeddette, nem hagyta szó nélkül hibájukat, bűnüket. Még akkor sem, amikor már öreg és gyenge volt. Mert tudta, hogy ez akkor is feladata! Nem felejtette el, hogy nem csupán személyes ügy, családi probléma, hogy ki hogyan él, hanem azzal megrontja vagy épp megjavítja a nép életét.

Isten adjon nekünk hitet ahhoz, hogy minél egyértelműbben az Úrral éljünk, és segítsen minket ahhoz, hogy legyen erőnk és bölcsességünk az Úrnál felnevelni gyermekeinket, ifjainkat. Ez a mi, egyházunk, nemzetünk, és a világ boldogulását is szolgálja!

Gerecsei Zsolt
lelkipásztor

földesurak jogainak sérelme nélkül”, a XXVI. t. c. a protestánsoknak a királyi resolutioban felsorolt helységeken templomok építésére ad engedélyt. E törvénycikkek veszedelmet is jelentettek. A XXV. t.c. záradéka elhomályosította a linzi béke II. pontját, mely a jobbágyságra is kiterjesztette a vallásszabadságot, a XXVI. t. c. pedig az articuláris helyek kijelölése által gátat emelt a protestantizmus fejlődése elé.

A templomok építése szempontjából a törvény a megyéket különböző csoportokra osztotta. Komárom megye falvairól úgy szólt a rendelkezés, hogy „amennyiben jelenleg minden ott lévő templomaiknak valóságos használatában lennének, valóságos birtokaiban meghagyatnak.” Ács ebbe a csoportba került, articuláris hely lett, ami annyit jelentett, hogy református egyházi életét körben gyakorolhatta. A nem artikuláris helyekre azonban lelkészi szolgálatra nem mehetett el az ácsi prédikátor. A nem articuláris helyeken minden szertartást a plébános végzett. Keresztelést, temetést egyaránt. Ezért a nem articuláris helyeken áldott állapotban lévő asszonyok igen gyakran articuláris helyre mentek a szülés várható napjaira, hogy ott a református pap keresztelje meg újszülött gyermeküket, majd ezt követően hazaköltöztek. Az ilyen megoldást sem a törvény, sem a katolikus egyház nem tudta megakadályozni. Elődeink, hogy hitükben megmaradhassanak, gyakran sok és nagy áldozatra voltak kényszerítve. **Dr. Alföldi Kálmán**

helyett díszesebb, a század műveltsége, s csinosodásával megegyezőbbeket visznek templomaikba, habár sem népességük, sem tehetségükre nézve a mienkhez nem hasonlíthatnak, díszítené ez az ekklá is templomát egy új Úr Asztalának készíttetésével...’

Ezen kívül okként a lelkész felemlíti, hogy gyakran fordulnak meg az ácsi templomban úri vendégek, s mit szólnak, hogy egy nagy gyülekezet régi úrasztalát tart templomában?

A pénzt közadakozásból gondolja előteremteni Tóth Pál prédikátor, mégpedig úgy, hogy a templomban kihirdetésre kerülne ez a szándék. A támogatás általánosan lelkes volt, s mindenki tehetségéhez mérten adakozott. Nem tagadhatjuk, hogy voltak akik a buzgóságban nem jeleskedtek, s tőlük még fillér sem csordogált. Az egyház levéltárában elhelyezték a paróchián adakozók névsorát. Ezen kívül pedig tíz példányban osztottak ki utcák szerint gyűjtőíveket,

ezekkel otthonukban keresve fel az egyház tagjait. Elegendő pénz gyűlt össze.

Az úrasztala 40 ezüst forintba került. Győrben Baranyai János asztalos mester készítette el.

„Ez egy nagyobb szerű kerek, négy oszlopokon álló fekete fényszínezettel s aranyozással ékes asztal.” – Így olvassuk a korabeli rövid leírást.

A pénzadományt reménység felett sikerült gyarapítani, úgy, hogy az úrasztala elkészítése után még egy „Keresztelő Álvány”-t is megrendelhettek. Ezt a komáromi Tóth Ferenc asztalosmester készítette 45 ezüst forintért. „Ez egy fekete színű fényezett s aranyozattal készült munka, amely felülről kúp alakú fedéllel fedett.”

A RÉGI JEGYZŐI LAK

A törökdülés után visszatelepült falu közigazgatása és református egyházának világi vezetése nem vált el egymástól. Személy szerint ugyanazok vezették a két testületet. Így aztán egyáltalán nem meglepő, ha a református egyház építette fel a jegyzői lakot a parochiális funduson, a Templomdombon. Ezt olvassuk a Protocollumban: „... ez a nótáriális lakás különben is a mi Parochiális Fundusunkhoz tartozott hajdan a mint ezt annak csak a fekvése is mutatja, de bizonyítják Ekklezsiái Leveleink is, mellyek közzül, egy a többek közt, mint 1721-be perragált Passió, vagy Vallástétel azt mutatja: hogy azt a fundust az oltától fogva miolta legelsőben ezt a Helységet Rév Komáromból kijött emberek megülték szakadatlanul és pacifico usa Reformátusok lakták és bírták, ez ő Templomjuknak fundusa volt... Egyik darabkáján Notáriusi lakás vagyon, az oka csak ez: hogy ez előtt mintegy nyoltzvan esztendőkkal (megjegyzés: 1740 körül) mikor az egész Helység még, a miat ugyan Eklézsiánk Levelei, a Helység usuale Diáriuma is mutatja hat házon kívül tsupa Reformátusokból állott, s a Nótáriusok is azon Hitágazaton voltak, egy Szentgyörgyvölgyi Császár János nevű Notárius, a régi Nótárius lakást hasonlóképpen alkalmatlannak ítélvén, kérte az Eklézsia s a kik egyszersmind a Helység Elöljárói is voltak, Presbyteriumát, hogy mélt. Eklésiánknak tágas fundussán egy lakásra való részetskét által engednének. A Nótárius kérése, mint ezt még most is több nagy idejű öreg emberek szüleiéktől vett Traditio után állítják és valják, tellyesített, sőt az Eklézsia is önnön Notáriussának, nem kis segítségül is volt.”

A kor falun belüli – rangot is jelentő – előrelépésnek lehetősége volt, hogy az iskola-rektorból Notáriussá (például: „egy Banai vagy Barnai” nevű ember) lépett elő, míg máskor Szentkirályi úr lett rektorból – ahol három évet kellett kitölteni – Nótárius. Argai úr meg notáriusból az uraságnál tisztartóvá lépett elő. De hogyan lett korábban Argai úr notárius Ácson?

Boda Mihály, aki szintén rektorság után lett notárius, „de szerencsétlenül 1778-ban s a mint ferdett volna a Dunába halván, most már az akkori időknek a Protestánsokra nézve szomorú epochájában Catholica Hiten lévő Argai úr tétetvén notáriusnak.”

De hát hogyan történt ez? A református gondnok leírása szerint a tragédiából még fel sem ocsúdtak, mivel Boda Mihály délután a Dunába fulladt, az éjszaka leple alatt meg már az Eszterházyak behozták a faluba a katolikus Argai urat

„Mind a kettő közkedveltséggel, s meglegedéssel fogadtatott a gyülekezettől.”

Hogy a templomi szent tárgyakat a legyek ellen és a téli párától védjék, csináltattak rá erős fekete textíliából fedelet, ami így az aranyozást is védte.

Az adományokból maradt egy váltó forint három krajcár.

Az 1840-ben készítettett, fent leírt úrasztala ma is megvan. A gyülekezeti teremben szolgálja az ácsi hívek istentiszteleteit. A templomban bő 60 évig állt, a jelenlegi úrasztala elkészültéig. A „Keresztelő Álvány” későbbi sorsát nem ismerjük.

Dr. Alföldi Kálmán

notáriusnak, s őt a reformátusok által épített notáriusi házba a parochiális dombra költöztették.

Így, hiába tiltakoztak a reformátusok, Argai úr lett az első notárius Ácson 1778 nyarán. „Eklézsiának akkori előjárói azon okon, hogy a notárius lakást a mi Eklézsiánk építeni is segítette, de leginkább, hogy a mi Prochiális Fundusunkon van, mert a régi valóságos Notáriusi lakás más, - mint azt még mái napig is közönségesen esmeretes -, a Nótáriusnak az új Nótáriális Házba való bészállása ellen protestáltak. De a hallgatás és engedelmesség ilyen a Protestánsokra nézve szomorú Században mint az erőszakoskodás és az igazságnak sürgetése tanatosabb lévén: a Notárius csakugyan említett szállásában megmaradt. Ez is (Argai úr!) a Méltóság(os) Uraságnál Tisztartói Hivatalt nyervén mostani Notárius Urunk Attya Szombathy úr abba szállván ... Notáriális lakhellyé maradt.”

Tehát 1778-tól még az 1820-as évek második feléig is vitás volt a jegyzői lakás tulajdonosa, noha a reformátusok számtalan beadványukban bizonyították igazukat.

1824-ben gazdát cserélt az urasági birtok. Az Eszterházyak eladták Herceg Liechtenschtein Alajosnak az egész birtokot.

Ez a változás, valamint az új igen felkészült és művelt Tóth Pál prédikátor (egyáltalán nem szoktuk említeni – ezért most megteszem!) Ácsról számos tanulmányt küldött a reformkori ma is elismert Tudományos Gyűjteménynek. Közölték is valamennyit.

Tóth Pál sikeresebben vívta a tulajdon-visszaszerzési harcot. Végül ismét a reformátusoké lett a „Notárius Ház”. Előbb csereházat ajánlottak a jegyzőnek, és már-már megegyeztek Kollár Péter református jobbággyal, de úgy tetszik, a tulajdonlás helye volt a fontos pont. Hol lehetett ez a ház a Templomdombon? A templom, az iskola, a parochia ott állt, ahol ma is van. A két utóbbi természetesen újraépítve. A parochia mögötti kert gazdálkodó udvara volt a lelkésznek az ahhoz tartozó épületekkel. Gazdálkodás itt csak akkor szűnt meg, amikor a Péntek Dániel féle ház lebontott anyagából felépült a falun kívül a Jegesi út bal oldalán a Pap-tagi ház. A parochia egyenes vonalú épület volt a XIX. sz. végéig, amikor Antal Gábor Ácsra jövedelekor új „L” alakú épületet építtetett az egyház. Kizárásos módszer után marad a hely a paróckiális ház és az iskola között. Itt lehetett a hajdani sok vitát kavarázó notáriusi ház. Amikor visszaszerzték, lebontották. Rossz volt-e, vagy ne legyen vita tárgya, ezeket tételezhetjük fel. A bontás a reformkor valamelyik évében volt. **Dr. Alföldi Kálmán**

DUNAALMÁSON JÁRTUNK

Május 19-én – egy év kihagyás után – a szeretetház meghívására Dunaalmásra mentünk segíteni a tavaszi nagytakarítási munkákban.

A munka elkezdése előtt Nt. Máté László esperes úr reggeli áhítatot tartott (Mózes.1. 45:1-8.).

A szeretetotthonban fogyatékos gyermekeket ápolnak, nevelnek sok türelemmel és nagy szeretettel. Az intézményben folyó munkához bizony kell a segítség, így jól jött, hogy más, a környékbeli gyülekezetekből is többen érkeztek. Az ápolt gyermekek nekünk egy meglepetéssel

KONFIRMÁCIÓ

„Ezt a fényt, a hit világosságát őrizzék meg!” (Idézet az igehirdetésből)

Pünkösöd vasárnapján a délutáni istentiszteleten a gyülekezet előtt konfirmáltak, tettek bizonyosságot hitükről az alább felsorolt testvéreink: Fodor Tamás, Fövényes Krisztián, Tóth Szabolcs, Hegedűs Károly, Horváth Norbert, Brilich Ádám, Héregi Ágnes, Szabó Kitti, Agócs Piroska, Gulyás Kitti, Nagy Alexandra.

Az ünnepi istentiszteleten társai nevében Agócs Piroska köszönő szavait hallgathatta a gyülekezet: Kedves Szüleink, Nagyszüleink, Keresztszüleink! Először hozzátok fordulunk köszönetünkkel. Köszönjük, amit adtatok nekünk: szeretetek óv, nevel minket. Hálásak vagyunk, hogy kicsiny korunkban elhoztatok minket Isten házába, a megkeresztelésünkért, amivel elkezdődött Istenhez kötő személyes kapcsolatunk. Családunkban is, a hittan órákon is

50 ÉVE KONFIRMÁLKOZTAK

Az évfordulóra idén is egybegyültek az 50 évvel ezelőtt konfirmált testvéreink június harmadikán. Az ünnepi istentisztelet után közösen vettek Úrvacsorát, együtt imádkoztak. A gyülekezet nevében Sebestyén Miklós főgondnok köszöntötte a jubilálókat, akik a gyülekezettől virágot és emléklapot kaptak. Az ünnepeltek nevében egyik társuk, Németh Józsefné Abai Julianna mondott köszöntő beszédet:

Kedves Nagytiszteletű Úr, Hozzá tartozók, Testvéreim! Engedjék meg, hogy az 50 éve konfirmált társaim és a magam nevében köszöntsem Önöket! Köszönjük, hogy megtiszteltek minket jelenlétükkel, és ezt a szép áldott napot emlékezetesebbé tették számunkra.

Kedves konfirmandus Társaim! Elérzékenyülés nélkül próbálok szólni hozzátok, köszönteni benneteket. Emlékezni, hitünkben megerősödni jöttünk össze. Emlékezni 1957. május 9-én tett fogadalmunkra. Azokban a nehéz időkben - melyek szüleinket is megviselték -, tettünk fogadalmat, vallottuk meg hitünket. Ugye, emlékeztek a nagy izgalomra? Félve, remegő hangon válaszoltunk a feltett kérdésekre. De Körmendi Lajos nagytiszteletű úr kedves pillantása erőt adott az izgalmak leküzdésére. Ő első osztályos korunkban került Ácsra, végigkísérte életünket a konfirmációig. Szeretettel és tisztelettel emlékezünk rá, nyugodjék békében!

kedveskedtek. Saját készítésű kulcstartóval ajándékoztak meg bennünket.

Az asszonyok a termeket, az ablakokat takarították, tisztították, a férfiak az udvaron tevékenykedtek.

Munkánk végétével finom ebéddel vendégelték meg bennünket.

Félúton Molnár László gondnok úr vendégei voltunk komáromi cukrászdájában. Hagylalttal, üdítő itallal kínált minket.

Hazafelé arról beszélgettünk, milyen jó is találkozni ilyen alkalmakkor környékbeli testvéreinkkel. Reméljük, Isten segítségével jövőre is találkozunk.

mindig jó volt hallani azokat a bibliai történeteket, amelyek közelebb vittek bennünket Urunkhoz. Isten áldjon meg titeket azért, mert megnyitottátok előttünk az üdvösség útját.

Kedves Nagytiszteletű Úr, kedves Gyülekezet! Köszönetet kell mondanom azért, hogy az Ácsi Református Egyház felnőtt gyülekezeti tagjai lehetünk. Köszönjük, hogy ez a közösség befogadott minket, és a keresztelestünk megígérte, hogy hitben való nevelésünkhöz minden segítséget megad. Köszönjük a gondoskodást, hitbeli ismereteink megalapozását hittanórákon, hogy egyházi szervezésű táborokban, kirándulásokon vehettünk részt. A ma tett fogadalmunkat igyekszünk megtartani, és ha reformátusokról, egyházról, gyülekezetről van szó bárhol, mi is büszkén fogjuk vallani: Református magyar vagyok,/ Amíg élek, az maradok./ Megígérem, megfogadom,/ Hogy hitemet holtig vallom.

Konfirmálkozásunk alkalmával 18 lány és 22 fiú tett bizonyosságot hitéről, felkészültségéről; lettünk a gyülekezet teljes jogú tagjai: Abai Júlia, Bartal Irén, Bartal Júlia, Bédi Gergely, Böröczki Géza, Császár Mária, Csere Anna, Dancs Júlia, Difinger Károly, Farkas Júlia, Farkas Pál, Fél Pál, Geller Zsuzsa, Gombás Piroska, Gonda Lajos, Kiss Gábor, Kiss Kálmán, Kovács Erzsébet, Kovács Kálmán, Lakasz Nándor, Lengyel Mária, Major Sándor, Moharos Eszter, Nagy Irén, Ódor Lajos, Ódor Sándor, Pábli Zsuzsa, Péntek Lajos, Péntek Lőrinc, Rigó László, Rigó Mihály, Rosta Aranka, Szabó I. József, Szabó II. József, Szabó Tibor, Szauer Sarolta, Szűcs Károly, Tribolt Mihály, Végh Erzsébet, Vida Mária. Megdobbant a szívetek, mennyien voltunk, akik fogadalmat tettünk! Egy Petőfi vers sora jut eszembe: „Vidék, hol egykor ringatott reményem,/ Ím, újra látlak ötven év után./ Megifjodunk a gyermek emlékektől/ Mint tavasznak langy fuvallatán.”

A sok szép emlék között felidéződnek a fiúk huncutságai: a copfom meghúzása, a hittan órák körüli csínytevések... Ezek a kedvesnek átalakult események 50 éve történtek.. Volt szép, kedves, boldog időszak is, de bánat és szomorúság is. Mára már a konfirmandus társaink közül 5 fiú és 3 lány elhunyt. De az összetartozás és egymás iránt érzett szeretet soha el nem múlik – tudjuk a Bibliából. Petőfi így írt erről: „Jertek közelembe/ Jó, régi barátok./ Nem néz a gyanúnak kancsal szeme rátok. /Elvertem az ördög ez atyafiát./ Mily édes az élet,/ Mily szép a világ!”

Kedves konfirmandus Társaim! Hálát adva Istennek, hogy megérhettük azt a szép napot, kívánok mindannyiótoknak egészséget, békességet, szeretetet és vidámságot! Megköszönöm az előkészületekben kiemelkedők munkáját Nagytiszteletű úrnak, Moharos Esztinek, Dancs Jucinak és Bédi Gergelynek. A gyülekezettől pedig egy magánjellegű emlékekkel köszönök el. Egyik fiam kicsi gyermekként elem állt és ezt a verset mondta nekem:

KÖRMENDI LAJOSNÉ EMLÉKÉRE

Szomorúan leng a zászló a júniusi szélben az ácsi református parókia falán. Elment a minden élők útján Körmendi Lajosné nagytiszteletű asszony. Harminc éven át szolgált az egyházban mint lelkészfeleség, édesanya; kísérte a templomban az énekeket szép orgonajátékával. Olyan asszony volt ő, amilyen ma már – sajnos – kevés van. Csendes, szelíd, szerény és mégis tiszteletet parancsoló személyisége miatt is szerettük. Nehéz volt abban az időben a lelkészek helyzete. Szűkös anyagi körülményeik ellenére ők sohasem panaszkodtak. Mindig megelégedtek azzal a kevéssel, amit a jó Isten adott a családnak. Visszaemlékezem egy személyes történetre. Fiatal asszony voltam, úgy az ötvenes évek közepén. Anyósom összekészített két nagy szatyor élelmiszert, hogy vigyem a

TAGYOSPUSZTA 2007.

Május 12-én Tagyospusztán volt a Tatai Egyházmegye hittanos sportnapja. Ácsról reggel indultunk és hamarosan megérkeztünk. Rövidesen beosztották a focicsapatokat, de ezen kívül lehetett tollasozni, csocsózni, asztaliteniszezni. Választhattunk magunknak egy erre az alkalomra készült

HÁRFAKONCERT

Június elsején a református templomban Bajtala Emese hárfaművész játékában gyönyörködhetek a koncertre ellátogatók. A szépen megtelt templomban egy ritkán látott-hallott hangszer, a hangszerek királynője andalított el mindenkit. Közben szakszerű ismertetést kaptunk a hárfáról magáról, és a zeneszerzők hárfára írt műveiről. A koncert

HITTANOS TANÉVZÁRÓ

Június 9-én a tanév végének örömeire ismét megtartottuk a hittanos napot a Malom-tónál. A parókián gyülekeztünk, azután együtt indultunk. Hamarosan azok is odaértek, akik nem jöttek a közös gyülekezésre. Szép környezetben énekléssel kezdtük a napot. Azután játszottunk: fociztunk, célba dobtunk, köteleket húztunk, kerékpároztunk,

HITTANOS TÁBOR: ÁCS – ETE – BANA

Július 10-14. között 56 fős csapatunk a Nógrád megyei Kétybodonyban táborozott. A kis faluban eltöltött néhány nap igazán színes volt: bognárműhelyt látogattunk meg, ahol az idős bognármester beszélt munkájáról, megnéztük a tájházat, ahol a falu életéről beszéltek nekünk, és természetesen végignéztük és végigsimogattuk a tábor

„Reggel óta tanakodtam,
Mit mondhatnék teneked.
Olyan szépet gondoltam ki,
Elmondani nem lehet.
Nem leltem rá szavakat,
Még verset sem találtam,
Amit elmondhatok
Itt egy szál virágban”

(Ekkor Nagytiszteletű úrnak és konfirmandus társainak átnyújtott egy szál virágot.) Fogadják tőlem szeretettel ezt a jelképes ajándékot!

parókiára Körmendiéknek. Felvittem. Piroska néni nagyon megköszönte, majd azt mondta: Ilonka, megkérlek, vidd be ezt a csomagot Komáromba az evangélikus lelkészének, mert ők jobban rászorulnak a segítségre. (Azt hiszem, a tiszteletes börtönben volt.) Másnap bevittem, a tiszteletes asszony nagyon hálás szívvel köszönte meg. Azt mondta, a jó Isten mindig gondoskodik róluk. Ezt csak azért írtam le, hogy megmutassam, bár ők is szűkösen éltek, mégis segítettek a rászorulton. Ilyen asszony volt Körmendi Lajosné. Önzetlen, adakozó lélek.

Az ácsi gyülekezet szerette, tisztelte. Látszott ez abból is, hogy sokan elkísértük utolsó útjára a tatai temetőbe. Ott várják Körmendi Lajos nagytiszteletű úrral együtt a feltámadást.

Az ácsi gyülekezet szeretete kísérje őket! **Bertók Lajosné**

TSN (tagyosi sportnap) feliratú sapkát. Délben ebédet kaptunk, majd a felnőttek álltak ki a gyerekek ellen focizni. Meglepő módon a felnőttek nyertek. Nagyon jól éreztük magunkat, és ha lesz még rá alkalom, jövőre is elmegyünk a sportnapra.

**Papp Bettina, Tasi Fruzsina,
Rigó Andrea, Peka Kitti, Pécsi Viktória**

különleges értéke, hogy a szponzorok támogatásának köszönhetően ingyenes volt, de az önkéntes adományok, amelyeket településünk zenei kultúrájának fejlesztésére a résztvevők felajánlottak, máris megalapozták egy következő koncert lehetőségét. Köszönetet mondunk minden támogatónak és minden adakozónak, valamint különösen is Orbán Ilona tanárnőnek, aki a koncert fő szervezője volt.

megkerültük a tavat. Mire elfáradtunk, elkészült az ebéd is. Gyülekezeti asszonyok főzték bográcsban a burgonyát és a pörköltet. Ebéd után megérkezett a hatalmas adag fagyis, de azért a végére mind elfogyott.

Köszönetet mondunk azoknak, akik a hittanos napon részt vettek, és segítettek a lebonyolításban.

kisállat-”farmját”. Ezen túl még egy jót túráztunk is a hegyekben. Az áhítatokon és a foglalkozásokon arról beszéltünk, hogy „Isten figyel rád, amikor szomorú vagy”. Jefte, Sámuel, Ruth, Péter, Máté történeteinek keresztül ismerkedtünk meg a témával. Utolsó este a táborútnél csoportonként mutattunk be egy-egy jelenetet a tanultakból, majd szalonnát sütöttünk és jól bedinnyéztünk.

TÁBOR A PARÓKIÁN

Június 21-24. között 22 hittanos gyermek részvételével a parókia épületében és udvarán volt ebben az évben is hittanos tábor. Délelőtt fél 10-kor áhítattal kezdtük a napot. Sok egyházi ifjúsági éneket tanultunk, énekeltünk; Tanultunk az imádságokról és bibliai történetekről. Dávid király történetével kapcsolatban tanultunk egy aranymondást: „A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll.” Ábrahám történetével kapcsolatban azt is megtanultuk, hogy nem csak magunkért, hanem másokért is kell imádkoznunk. Segítségünkre szolgál az 5 ujjunk: a hüvelykujjunk a családért, a mutatóujjunk a tanároknak, a nagyujjunk a vezetőkért, a gyűrűsujjunk betegekért, a kisujjunk pedig a gyermekekért mondandó imádságra figyelmeztet bennünket. Ennél a történetnél is tanultunk egy

aranymondást: „Mindenkor, minden könyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért. „

Készítettünk egy imaórát, kézműveskedtünk, fociztunk; sokat játszottunk. A legtöbb versenyen maszatosak lettünk, mert joghurtot és lekváros kenyeret ettünk egymással bekötött szemmel.

Harmadik nap Tatán az Öreg-tavon is hajókáztunk. Itthon finom ebéddel vártak bennünket gyülekezeti asszonytestvérek. A nap fagyizással ért véget.

A tábor a vasárnapi istentiszteleten zártuk. Énekeltünk a tanultakból, beszélgettünk az eltelt napokról és a táborozásról.

Nagyon jól éreztük magunkat, reméljük jövőre lesz folytatás, és azon is sokan részt vesznek majd.

Major Ilona, Szabó Klaudia, Major Tamara

FESTŐKURZUS

Június 28. - július 1. között a templomdombi iskolában, a parókia udvarán és a gyülekezeti teremben festőkurzust tartottak. Orbán Ilona művész-tanár szervezésében húsz fiatal ismerkedett a festéssel, technikákkal és a művészettörténet alapjaival. Ebben minden napon más-más előadó segítette őket. A fiatalok megismerkedtek a templom és a gyülekezet múltjával, a település történetével, értékeivel. Több napos munkájuk eredménye volt az a kiállítás, amellyel vasárnap délelőtt örvendeztették meg az érdeklődőket. Egy-egy példányt ajándékként hagytak itt, ezeket majd a kurzus támogatói kapják meg. A hit, vallás, egyház és művészet mindig is egy úton jártak. Azért

tartottuk fontosnak, hogy a gyülekezet is bekapcsolódjon ebbe a kurzusba (legalább háttérként), mert napjainkban a kulturális, művészeti nevelés nagy hiányt szenved, és ez a szépérzéken, a gyermekek, fiatalok lelki világán is nyomot hagy. Másfelől a művészet sem érthető meg alapvető bibliai-keresztyén háttér nélkül. De ami talán a legfontosabb: nem szabad, hogy a kultúra helyét értéktelen szubkultúra váltsa fel, és uralja a világot, a lelkeket. A sikeres kurzus után máris jött az újabb érdeklődés: lesz-e jövőre is, kisebbek vagy felnőttek nem kapcsolódhatnak-e be? Reményeink szerint lesz folytatás, és talán „bővül is a kínálat”. Illesse köszönet Orbán Ilonát, aki lelkesen s fáradhatatlanul szervezte, vezette a kurzust.

Gyülekezeti énekkarunk a korábban már előadott egy- és többszólamú énekeiből CD hangfelvétel készült.

Értesülésünk szerint már csak a sokszorosítási munka van

hátra. Ha ez is megtörténik, akkor – reményünk szerint a közeli jövőben – az érdeklődők beszerezhetik a parókián.

ANYAKÖNYVI ADATOK:

AKIKET MEGKERESZTELTÜNK:

Nagy Anna

Sarok Kira

Sarok Viktor

Szigeti Doloresz

Pintér Regina

Kiss Dorsán

Rigó Mihály

Szendrei Richard

Pröll Norbert Jonatán

Hozmann Virginia

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK:

Molnár Balázs - Szalai Katalin

Gasztonyi Zoltán - Kelemen Ildikó Dóra

AKIKTŐL ELBÚCSÚZTUNK:

Csere Ferencné

Boráros Mária 82

Tóth Péter Pál 69

Száki Béla 76

Bédi Pálné

Vass Piroska 85

Bedecs Sándorné

Nagy Erzsébet 82

Gulyás Antalné

Horváth Julianna 64

Az adatok a 2007. május 13. - július 29. közötti állapotot tükrözik.